

Ole Vagn Christensen (S):

Vi ryster ikke på hånden!

Jeg synes, man skal tage i betragtning, at ministrene har tilkendegivet i henholdsvis til lægsbetænkningen til lovforslag nr. L 14 og i betænkningen til dette lovforslag, at der er en erklæret vilje til at finde en løsning for arbejdsomme lærerstuderende ved aftenseminariet. Men ministrenes modeller rejser mange spørgsmål, og det er også via et svar fra arbejdsministeren tilkendegivet, at skal orlovsbestemmelserne ændres, skal der foretages nogle lovændringer.

Enhedslistens forslag går ud på, at for at kunne modtage dagpenge skal man have fulgt undervisningen i ét semester. Dette giver os tid til at sikre, at ingen kommer i klemme, og det lægger regeringens oplæg til en løsning af problemet også op til. Men Enhedslistens forslag efterlader umiddelbart spørgsmålet: Bekæmper det passiviteten, og fremmer det aktiviteten? Det har vi ikke fuld klarhed over i dag, og derfor har vi stillet en række spørgsmål, så vi kan være bedre rustet, når der i den kommende samling skal findes en løsning, der sikrer, at arbejdsomme lærerstuderende ikke kommer i klemme, så de må vælge passiviteten frem for aktiviteten.

Vi udtrykker os på den måde, fordi vi vil understrege, at ingen kan være tjent med, at de løsninger, vi finder frem til, ikke også kan fremme den aktivitet, der er lagt op til i den arbejdsmarkedspolitik, regeringen har fremlagt. Det er jo ingen hemmelighed, at vi er meget betænkelige ved alt det, som kan fremme passivitet, og som kan fremme, at folk ikke kommer ud af deres situation.

Og det er også svaret til Enhedslisten. Jeg mener helt klart, at den måde, Enhedslistens forslag er formuleret på, på ingen måde giver større sikring end det forslag, regeringen har formuleret. Derfor kan vi ikke stemme for Enhedslistens forslag, også fordi det efterlader en række spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Der er altså den fundamentale forskel, at Enhedslistens har stillet et forslag, mens regeringen – eller i hvert fald Socialdemokratiet – kun er fremkommet med et betænkningsskud, hvor man skriver, at man har til hensigt at undersøge nogle problemer.

Men det beklagelige er, at den hensigt udtrykte man allerede i betænkningsskudet til L 14, og L 14 blev mig bekendt vedtaget for et halvt år siden. Der er ikke sket en snus siden, og resultatet er, at en hel årgang falder på gulvet. Det konkrete resultat er formodentlig, at Århus Aftenseminarium må lukke, fordi det ikke har fået ansøgere nok, og at Københavns Dag- og Aftenseminarium ikke kan varetage fuld aftenundervisning med alle linjefag, fordi der ikke er ansøgere nok.

Hovedproblemet er præcis, at man faktisk tvinger folk til passivitet i modsætning til aktivitet. Man tvinger nemlig folk til at vælge safety first og ikke påbegynde en uddannelse, fordi de kan indse, at de bliver nødt til at afbryde den af frygt for at blive fyret på et senere tidspunkt. Det er problemet.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det er ærlig talt lidt trist her på sidstedagen inden sommerferien at høre Socialdemokratiets ordfører sige: Vi kan godt se, der er et problem, men vi skal nok tage det op engang til efteråret.

Vi ved, at det drejer sig om folk, som gerne vil have lov til enten at starte på en uddannelse, samtidig med de har arbejde, eller gerne vil fortsætte med en uddannelse. Men det er Socialdemokratiet sådan set ligeglad med; det enkelte menneske er bedøvende ligegyldigt, og man kan jo altid tage sagen op senere og overveje, om der eventuelt skal gøres noget.

Jeg synes, det er positivt, at Enhedslisten har stillet dette ændringsforslag, og jeg kunne ærlig talt ønske, det var mig selv, der havde gjort det. Vi har diskuteret det meget, men i hvert fald støtter vi ændringsforslaget, for det giver en mulighed for nogle, der ellers ville komme gevaldigt i klemme.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

I betragtning af, at regeringspartierne og deres støttepartier i forbindelse med arbejdsmarkedetsreformen skrev i betænkningen, at man ville se på problemet, hvis det opstod, er det underligt, at man ikke vil se på problemet, når det rent faktisk er opstået.

Antallet af studerende ved Københavns Dag- og Aftenseminarium er halveret, og antallet af studerende på dag- og aftenseminariet i Århus – som jo ikke længere kan kaldes et aftenseminarium – er så ringe, at man er nødt til at ned-